

Aflevering 21

Wilfried de Waele:

40 jaar Maaslandcollege.

Het verhaal (deel 1)

Wilfried de Waele (midden)

In december 1969 stond in de Volkskrant een advertentie. Er werd aan het Maaslandcollege te Oss een docent wiskunde gevraagd voor 12 uur in de onderbouw. Mieke en ik vonden het tijd worden om financieel wat meer onafhankelijk te worden van onze ouders en ik solliciteerde.

De volgende dag kreeg ik een telefoontje van de heer Van Esch, de rector, of ik kon komen voor een gesprek. In mijn zondagse pak werd ik verwelkomd door de conciërge de heer Hes, een statige en strenge man, maar zeer onderdanig aan de rector. Later begreep ik dat het voornaamste werk van Hes was te letten op het eenrichtingsverkeer op de trappen in de hal. Op niet mis te verstane wijze werden leerlingen teruggedroepen die zondigden,

soms ook wel eens een docent, die dan met het schaamrood op de kaken rechtsomkeert maakte...

De rector sprak hem, of liever riep hem luidkeels aan met HES. Ik werd verzocht plaats te nemen aan een gammeltafeltje in de mooie hal met een prachtige zwart – wit geblokte vloer en zeer elegante trap. (Een vader van een leerling heeft me later eens gevraagd wat ik van die trap vond. Ik deelde hem mee dat ik de trap bijzonder mooi vond. Hij straalde helemaal en vertelde me dat hij meegeholpen had met de bouw van deze trap.)

Even later volgde mijn eerste (en enige) sollicitatiegesprek in de rector'skamer. Zodra de rector vernam dat Mieke uit 's-Hertogenbosch kwam was al vrij snel duidelijk dat de baan zeer geschikt voor mij was. Dat ik nog nooit voor een klas had gestaan, laat staan één les gegeven had, was totaal geen bezwaar. Toen ik samen met Van Esch in een leeg lokaal stond gaf hij me een didactisch advies: "Als ze niet opletten, knip je met je vingers en je zegt dat ze moeten luisteren." Voorzien van deze wijsheid moest het lukken. Na de kerstvakantie startte ik met mijn 3 brugklassen. Gelukkig ben ik toen door mijn sectiegenoten en enkele lieve collega's heel vriendelijk geholpen en heb ik me er met hangen en wurgen doorheen geslagen. Maar al doende leert men en binnen de kortste keren kreeg ik het lesgeven best wel onder de knie.

De lerarenkamer op het Maaslandcollege was een apart fenomeen. Globaal waren er drie groepen: een tafel met kritische leraren, een tafel met enige wat meer behoudende leraren en een tafel die daar een beetje tussenin zat. Er was sprake van wat(!) rivaliteit, maar dat maakte het werken aan het Maaslandcollege wel levendig. De verschillen werden vooral tijdens plenaire vergaderingen flink aangescherpt. Bewondering heb ik toch wel gehad voor de heer Van Esch die daar zonder met zijn vingers te knippen nog redelijk de orde hield.

Na een paar jaar werd een beroep gedaan op andere vaardigheden van mij: ik mocht klasseleraar (toen nog zonder tussen-n) van twee tweede klassen, een havo en een atheneumklas, worden. Ik heb toen vooral zorg besteed aan het organiseren van klassenfeestjes en sinterklaasavondjes bij ons thuis. Natuurlijk heb ik ook wel leerlingen begeleid, maar dat ging toch echt meer à l'improviste.

Jac Willemen

In 1973 vonden Jac Willemen ik dat het wellicht verstandiger was om ook onze eerstegraads bevoegdheid voor wiskunde te halen. Twee jaar lang begaven we ons op woensdag naar de Katholieke Leergangen in Tilburg en met succes. Eind 1975 slaagden we allebei en mochten nu dus ook in de bovenbouw les gaan geven.

Men ontwikkelt zich en in 1979 werd ik gepromoveerd tot coördinator van de tweede klassen. Ik moet zeggen: een functie die me heel veel heeft gebracht en waarvan ik veel geleerd heb. Het werken in en leiden van een team heeft veel meerwaarde. Ik durf zelfs te beweren dat de zorg die op het Maaslandcollege aan leerlingen besteed werd, de school enorm sterk heeft gemaakt.

In een van mijn oude lerarenagenda's vond ik toevallig nog mijn rooster van 1977-1978. De roosters werden toen natuurlijk met de hand gemaakt

Gerrit Versteijlen

m.b.v. 3 grote borden (docenten-klassen-lokalen) in de kamer van Gerrit Versteijlen, later Jan Sillekens. Dagenlang lagen Jos Janssen, Jan Sillekens, Jac Willemen en ik onderuit gezakt op stoelen te puzzelen voor de grote borden, die volgestopt moesten worden met kleine kaartjes. Op grote vellen

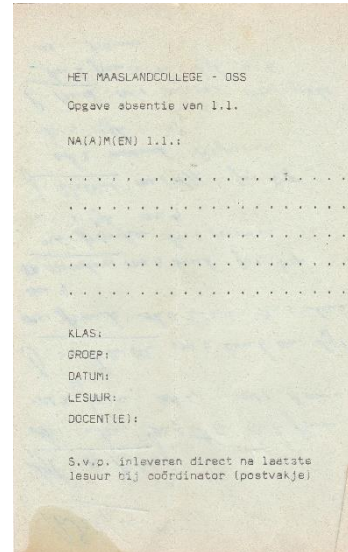
Paul van Ernich

MEI J. CEELLEN				54 54				19		26			54	4					3					54	
				3F 4H	S ₂	S ₂		3F		4H			3F	4H					4H			1/2		4H	
M. POOS	18 18			50				10 9		20 20			20 20											40 30	20 20
				2E 3G				24		2E 2D			2D 24											2E 3G	24 2D
J. SINNIGE	50 50	14 14		50 50				18		76 20			14 30	50 50	50 50 50									50 50	50 14
	4H	5A	5B	6A	6B			4H		1A 4H			6A	1A 4H	5H									4H 5H	1A 6A
H. THOBEN	4 4	4 4		4 4				4 4		4 4 4														4 4 4 4	4 4
	1F	3B	3C	1C	2G			3B 1F		1C														2F 1F	3C 1C
F. V. D. VELDEN	17 17	50 50		38				50 50	50 50	50 50			50 4 4		4 4									54 54	50 50
	5H	2D	2D	4B				6A	4B	4H	5H		2B	2D	4H									4A	2D 1D
W. DE WAELE	54 54	54 54						54 54	54 54	54 54			54 54	54 54										54 54	54 54
	6A	5H	1A	4H				5A	5H	2A			4H	1A	2E	2A								5A	5H 54 54
J. WILLEMEN	20 20	20 20		20	54			20 20		20			2 20	20	20									20 20	20
	5A	1B	1E	5A	54			54 2C		4A			5A	5H	1B									54 4A	2C

papier werden de roosters daarna helemaal uitgeschreven door Paul van Ernich. Het deel van de sectie wiskunde zie je hier:

De roosters werden gemaakt in de laatste weken van het schooljaar en de eerste week van de grote vakantie. Een sfeervolle tijd, want menig docent kwam de roostermakers verrassen met allerlei lekkernijen, in de hoop daardoor een mooi rooster te krijgen...

In de bovenbouw waren er geen klasseboeken, maar werd gebruik gemaakt van lichtgroene absentiebriefjes waarvan er toevallig nog eentje in een agenda zat:

Omdat Gerard van Dijk in 1982 stopt als corrector, werd gezocht naar invulling van deze functie. Zowel Jan Sillekens als ik hadden er wel wat belangstelling voor maar vonden fulltime corrector iets te snel voor ons gaan. Na heel wat strijd was Klaas het er uiteindelijk mee eens om dit avontuur aan te gaan, maar deze vorm heeft maar een dik jaar bestaan, want halve correctoren zijn niet handig in de organisatie. In 1985 werd ik volledig corrector en coördinator van 4 en 5 havo. De functie die mij in mijn gehele carrière de meeste voldoening heeft gegeven. Eerst samen met Jan (coördinator van 456vwo) en later met Guido Coumans. Gouden jaren hebben we toen gehad. We hadden ons eigen winkeltje waarvoor we alle verantwoordelijkheid droegen. In de jaren 80 volgden Tineke en ik de KPC-cursus “leerlingbegeleiding” met als doel de begeleiding van leerlingen op een hoger peil te krijgen. Twee jaar lang werden we tweewekelijks geschoold op diverse terreinen met als taak het geleerde in onze teams over te brengen. De beste cursus die ik in mijn schoolloopbaan heb mogen volgen. We traiden ons in het voeren van diverse soorten gesprekken met leerlingen en collega’s, maakten kennis met diverse leerstijlen en kregen handvaten om leerlingen daarbij te begeleiden. En het resultaat mocht er wezen: de leerlingbegeleiding was toentertijd van goed niveau.

Hilarisch zijn de vele vrijdagmiddagen waar diverse schoolzaken besproken werden in mijn of Guido’s kamer met Frans, Klaas, Geert, Jos en later Tom, toen meestal vergezeld van een flesje bier. Er is in die tijd meer beleid uitgestippeld dan in menige schoolleidersvergadering.

Ik weet het volgende niet helemaal zeker, maar ik denk dat Klaas Creyghton in OMO-kringen best wel eens lastig kon zijn en dat hij daarom in 1994 mocht vertrekken. Dat afscheid staat me nog bij als een vorm van verzet tegen het gevestigd gezag. Verzet omdat ons ook een computerprogramma (Schoolfact 3.0) opgedrongen werd, dat menigeeen niet zo zag zitten. Lies Geurtjes (administratie) en ik mochten in 1992 bij de introductie in het OMO-gebouw in Tilburg aanwezig zijn. We hebben ons rebels moeten gedragen: de presentatie was verschrikkelijk decadent, verzorgd door “dikke” heren met driedelig pak, stropdas en sigaar, terwijl de hoge heren zich voordeden als zeer belangrijk. Schoolfact is later een stille dood gestorven.

Het afscheid van Klaas was dan wel ongemakkelijk, maar gelukkig kwam er, na veel sollicitatiegesprekken, een bijzonder energieke rector voor in de plaats: Tom van Kleef. Er waaide een nieuwe, frisse wind door de school, met ongelofelijk veel mogelijkheden voor nieuwe ontwikkelingen. Vooral dankzij Geert Arts, Evert van Dijk en Tom van Kleef werd het tweetalig onderwijs in minder dan een jaar ingevoerd, waar vreemd genoeg de sectie Engels in eerste instantie nauwelijks voor te porren was. Door deze vernieuwing zag je op veel plaatsen collega’s opnieuw energie krijgen om zich in te zetten voor de school.

Rond 1990 wordt het aan leden van de schoolleiding drastisch teruggebracht van 8 naar 4. Tom vond het nodig dat er iemand in de schoolleiding was, die zich speciaal bezig hield met personeelszaken. Ik vond dat ik wel toe was aan een verandering en greep deze mogelijkheid aan. Er was toen weinig waar ik op terug kon vallen want ik kreeg met zaken te maken waar ik niet veel van af wist: de wet poortwachter, re-integratie procedures, het vervangingsfonds, sollicitatieprocedures, diverse vormen van verlof met de daarbij horende rechten en plichten, human resource management, de bedrijfsarts, Bedrijfs-Hulp-Verlening en wat al niet meer. Kortom een nieuwe wereld ging voor me open. Als ik zo terugkijk op mijn leven op het Maaslandcollege mag ik wel stellen dat deze laatste periode van mijn carrière mij niet de meeste voldoening heeft gegeven.

In 2005 vertelt Tom me dat bij hem de chemie voor school aan het verzwakken is en hij toe is aan iets anders. Volkomen begrijpelijk maar wel jammer, want met Tom was er altijd wel leven in de brouwerij.

Paul Metzemaekers komt als opvolger. Gelukkig weer iemand met hart voor de zaak en waar uitstekend mee samen te werken was.

Als laatste kunstje mag ik van hem de reünie van 2007, het 60-jarig bestaan van het Maaslandcollege, organiseren. Deze uitdaging heeft me weer veel voldoening gegeven want de reünie is uiteindelijk een groot succes geworden.

Eind 2007 werd ik groots buiten gezet.

40 jaar Maaslandcollege! Een school waar ik bijzonder trots op ben geweest en die het ook verdient om trots op te zijn. Ik dank de mensen die me geholpen hebben en me de kans hebben gegeven zo veel mooie jaren te beleven. Ik zal verder geen namen gaan noemen want ik ben bang dat ik er een vergeet. Ik sluit me aan bij de Vugtjes:

Wilfried de Waele

4 april 2020 (midden in de coronacrisis)